

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 października 2023 r.

na posiedzeniu bez udziału stron

w sprawie **Z. R.**

wniosku obrońcy o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz kosztów dojazdu do Sądu Najwyższego

p o s t a n o w i ł

zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. M. kwotę 2 361,60 zł (dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na kasację oraz obronę skazanego Z. R. przed Sądem Najwyższym na rozprawie kasacyjnej, a także kwotę 623,30 zł (sześćset dwadzieścia trzy złote trzydzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów dojazdu do Sądu Najwyższego.

UZASADNIENIE

Adwokat M. M. pełniła funkcję obrońcy w postępowaniu kasacyjnym (sygn. akt V KK 141/23), w ramach którego sporządziła i wniosła odpowiedź na kasację Prokuratora Generalnego (na niekorzyść skazanego) oraz stawiała się na termin rozprawy kasacyjnej, podejmując obronę skazanego przed Sądem Najwyższym.

W dniu 4 października 2023 r. na rozprawie kasacyjnej Sąd Najwyższy postanowił oddalić kasację Prokuratora Generalnego jako oczywiście bezzasadną, a kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.

Obróńca wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów udzielonej skazanemu z urzędu pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym, przedkładając również na rozprawie kasacyjnej spis kosztów, obejmujący należności związane z kosztami dojazdu obrońcy do siedziby Sądu Najwyższego, wyliczając je na kwotę 623,30 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści art. 626 § 2 k.p.k. wynika, że jeżeli w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie nie zamieszczono rozstrzygnięcia o kosztach, jak również, gdy zachodzi konieczność dodatkowego ustalenia ich wysokości lub rozstrzygnięcia o kosztach postępowania wykonawczego, orzeczenie w tym przedmiocie wydaje odpowiednio sąd pierwszej instancji lub sąd odwoławczy. Przepis ten ma odpowiednie zastosowanie również w postępowaniu kasacyjnym (art. 637a k.p.k.).

Stosownie do dyspozycji art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2022 r., poz. 1184, t.j. z dnia 3.06.2022 r.), adwokatowi wyznaczonemu do świadczenia pomocy prawnej z urzędu przysługuje wynagrodzenie od Skarbu Państwa. Ustalając wysokość należnego wynagrodzenia obrońcy w niniejszej sprawie – w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2023 r. (SK 53/22) – należało zastosować stawki przewidziane w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2023 r. poz.1964 – t.j. z dnia 2023.09.22).

W przedmiotowej sprawie aktywność obrońcy z urzędu sprowadzała się do sporządzenia i wniesienia odpowiedzi na kasację Prokuratora Generalnego oraz do udziału w rozprawie kasacyjnej w dniu 4 października 2023 r. Zwrócić należy uwagę, że w powołanym wyżej rozporządzeniu nie wyszczególniono stawki minimalnej za sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na kasację. W tej sytuacji uznać trzeba, że do tej czynności najbardziej zbliżona swym charakterem jest opinia o braku podstaw do wniesienia kasacji (§ 11 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia), dlatego na tej podstawie należy przyjąć wartość stawki minimalnej na kwotę 720 zł. Powyższa kwota nie obejmuje samego występowania przed Sądem Najwyższym na rozprawie, za którą to czynność rozporządzenie przewiduje odrębną stawkę w wysokości 1200 zł (§ 11 ust. 2 pkt 6 rozporządzenia). Wobec powyższego, łączny zwrot kosztów obrony w postępowaniu kasacyjnym w kwocie 1920 zł uznać należy

za uzasadniony i zgodny z obowiązującym prawem. Przyjąć trzeba, że w przypadku udzielenia pomocy prawnej z urzędu kwota ta podlega powiększeniu o aktualną wartość podatku od towarów i usług.

Wniosek obrońcy zasługiwał również na uwzględnienie w zakresie zwrotu kosztów dojazdu do Sądu Najwyższego. Należy stwierdzić, że wnioskodawczynie w sposób właściwy wykazała ich wysokość, przedstawiając stosowne wyliczenie tych kosztów, które zgodne jest z § 2 pkt 1 lit. b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. z 2002 r. Nr 27, poz. 271 ze zm.). Brak było podstaw do zakwestionowania liczby kilometrów wskazanych we wniosku, a zatem podaną w nim wartość kosztów przejazdu w wysokości 623,30 zł uznać należy za zasadną.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[SOP]

[a!]